

Ὁμιλία εἰς τὸν Ἀπόστολον Θωμᾶν (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἄγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἔρχομαι ἐπειγόντως νὰ καταβάλω τὴν ὀφειλή μου. Διότι, ἂν καὶ εἶμαι πτωχός, βιάζομαι νὰ ἀποσπάσω ὅπωςδήποτε τὴν εὐγνωμοσύνη σας. Εἶχα δώσει ὑπόσχεση νὰ φανερώσω τὴν ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ, καὶ τώρα ἔρχομαι νὰ τὴν ἐκπληρώσω.

Ἡ πρόθεσίς μου εἶναι νὰ ἐξοφλῶ πρῶτα τῖς παλαιότερες ὀφειλές, γιὰ νὰ μὴ με πιέζουν οἱ τόκοι ποὺ συγκεντρώνονται. Συνεργασθεῖτε μαζί μου στὴν καταβολὴ τοῦ χρέους, καὶ ἱκετεύσετε τὸν Θωμᾶ νὰ εὐλογήσῃ τὰ χεῖλη μου μὲ τὴν ἁγία δεξιὰ του, μὲ τὴν ὁποῖαν ἤγγισε τὴν πλευρὰ τοῦ Δεσπότη, ὥστε νὰ νευρώσῃ τὴν γλῶσσα μου, γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω αὐτὰ ποὺ ποθεῖτε. Καὶ ἐγώ, ἐνθαρρυνόμενος μὲ τῖς πρεσβεῖες τοῦ Ἀποστόλου καὶ μάρτυρος Θωμᾶ, διακηρύττω τὴν ἀρχικὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν τελικὴν ὁμολογία του, ἡ ὁποῖα ἐγίνε κρηπίς καὶ Θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅταν εἰσῆλθε ὁ Σωτὴρ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἐκεῖ ὅπου εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἐξῆλθε πάλι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀπουσίαζε μόνον ὁ Θωμᾶς. Ἦταν κι αὐτὸ ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας, ὥστε ἡ ἀπουσία τοῦ μαθητοῦ νὰ γίνῃ πρόξενος

περισσότερας ασφαλείας και βεβαιότητας. Διότι, εάν παρευρίσκετο ο Θωμάς, δεν θα άμφέβαλλε. Και αν δεν άμφέβαλλε, δεν θα ζητούσε να περιεργασθῆ. Εάν δεν ζητούσε, δεν θα ψηλαφοῦσε. Και εάν δεν ψηλαφοῦσε, δεν θα άνεκήρυττε τὸν Χριστὸ Κύριον και Θεόν. Εάν δεν τὸν εἶχε άποκαλέσει Κύριον και Θεόν, εμεῖς δεν θα εἶχαμε διδαχθῆ να τὸν δοξολογοῦμε με τὸν τρόπον αὐτόν. Ὡστε και με τὴν άπουσία του ο Θωμάς μᾶς ποδηγέτησε πρὸς τὴν ἀλήθεια” και με τὴν παρουσία του ὕστερα μᾶς έβεβαίωσε περισσότερο στὴν πίστη.

Ἐλεγαν λοιπὸν οἱ μαθηταί, ὅταν ἦλθε άργοπορημένος: «Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον», εἶδαμε αὐτόν πὸ εἶπε: «έγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Εἶδαμε αὐτόν πὸ εἶπε: «έγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις και ἡ ζωὴ και ἡ ἀλήθεια». Εἶδαμε τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων να λάμψη μέσα στα γεγονότα. Εἶδαμε αὐτόν πὸ εἶπε: «μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι», και βλέποντας τὴν ἀνάστασι, έπροσκυνήσαμε τὸν ἀναστάντα. Τὸν άκούσαμε πὸ μᾶς εἶπε: «εἰρήνη ὑμῖν», και μεταστρέψαμε τὴν ζάλη τῆς λύπης σε γαλήνια εὐφροσύνη. Αντικρίσαμε τὰ χέρια του πὸ ἐδέχθησαν τὶς αἰχμὲς τῶν καρφιῶν, τὰ χέρια πὸ κατηγοροῦν τὴν λύσσα τῶν θεομάχων θηρίων. Αντικρίσαμε τὰ χέρια πὸ μᾶς ὕφαναν τὴν άφθαρσία, αντικρίσαμε και τὴν πλευρὰν πὸ φανερώνει λαμπρότερα ἀπὸ κάθε κήρυκα τὴν εὐσπλαχνία τοῦ πληγωμένου. Αὐτὴν τὴν πλευρὰ τὴν ὁποῖαν ὕμνοῦν οἱ ἄγγελοι και εὐλαβοῦνται οἱ πιστοὶ και φρίττουν οἱ δαίμονες. Ὑποδεχθῆκαμε και έμφύσημα θεῖον ἀπὸ τὸ θεῖον στόμα του, έμφύσημα πνευματικόν, έμφύσημα πὸ σκορπίζει κάθε χάρη. Ἐχειροτονηθῆκαμε ἀπὸ τὸν Κύριο, κύριοι της άφέσεως τῶν πλημμελημάτων. Ἀποκτήσαμε και τὸ δικαίωμα να κρίνωμε τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀφοῦ μᾶς ἔδωσε αὐτὴν τὴν έντολή: «αν τινων άφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς. Ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται». Τέτοια λόγια εἶχαμε τὴν βαθειὰ χαρὰ να ἀκούσωμε ἀπὸ τὸν Σωτῆρα, τέτοιες δωρεὲς ἀπολαύσαμε. Διότι δεν ἦταν δυνατὸν να μὴν πλουτήσωμε, ἀφοῦ εὐρήκαμε πλούσιον Δεσπότη. Ἄλλὰ μόνο σὺ ἔμεινες πτωχός, ἀφοῦ άπουσίαζες.

Και τί τοὺς εἶπεν ο Θωμάς; Εἶδατε τὸν Κύριο; Καλῶς. Αὐτόν λοιπὸν πὸ εἶδατε, να τὸν σέβεσθε περισσότερο. Αὐτόν πὸ παρατηρήσατε, μὴν παύσετε να τὸν κηρύττετε. Ἐγὼ ὅμως «εάν μὴ ἴδω έν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, και βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, και βάλω τὴν χεῖρα μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω». Και σεῖς δεν θα εἶχατε πιστεύσει εάν πρῶτα δεν ἐβλέπατε. Ἔτσι κι ἐγὼ, εάν δεν ἴδω, δεν θα πιστεύσω.

Μεῖνε, Θωμά, σταθερὸς στὸν πόθο σου αὐτόν, διατήρησε τὸν ζῆλο σου, ὥστε βλέποντας ἐσὺ να βεβαιωθῆ ἡ ψυχὴ μου. Ζήτησε με έπιμονὴ αὐτόν πὸ εἶπε: «Ζητεῖτε και εὐρήσετε». Μὴν παύσης να ἐρευνᾶς εἰλικρινῶς, εάν δεν εὐρης τὸν θησαυρὸ πὸ ζητεῖς. Μὴν παύσης να κρούης τὴν θύρα τῆς ἀναντιρρήτου γνώσεως, μέχρι να σοῦ τὴν ἀνοίξη αὐτὸς πὸ εἶπε: «κρούετε, και ἀνοιγήσεται ὑμῖν». Ἄγαπῶ

τὸν διχασμὸ τῶν λογισμῶν σου, ἐπειδὴ ἀναιρεῖ κάθε διχασμό. Ἀγαπῶ τὴν φιλομάθειά σου ἐπειδὴ καταλύει κάθε φιλονεικία. Χαίρομαι νὰ σὲ ἀκούω πολλές φορές νὰ λέγῃς: «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων, οὐ μὴ πιστεύσω». Διότι μὲ τὸ νὰ ἀπιστῆς ἐσύ, ἐγὼ μαθαίνω νὰ πιστεύω. Σκάπτοντας ἐσὺ μὲ τὴν δικέλλα τῆς γλώσσης τὸ θεῖον σῶμα, ἐγὼ ἀκόπως θερίζω τὸν καρπὸ καὶ τὸν συλλέγω γιὰ μένα.

Ἐὰν δὲν ἴδῳ μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ μάτια τὶς πληγὲς τὶς ὁποῖες ἄνοιξαν οἱ ἀσεβεῖς στὰ ἀγία του χέρια, δὲν πρόκειται νὰ συγκατατεθῶ στοὺς λόγους σας. Ἐὰν δὲν βάλω τὸ ἴδιο μου τὸ δάκτυλο στὰ κοιλώματα τῶν καρφιῶν, δὲν θὰ δεχθῶ τὴν καλὴ σας ἀγγελία. Ἐὰν δὲν κρατήσω μὲ τὸ χέρι μου τὸ ἴδιο τὴν πλευρὰ τοῦ εὕρισκομένου πέραν ἀπὸ κάθε ὑποψία μάρτυρος τῆς Ἀναστάσεως, δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω στὸ δόγμα σας. Διότι κάθε λόγος γίνεται ἰσχυρὸς καὶ βέβαιος, ἂν δεχθῆ τὴν συνηγορία ἀπὸ τὰ γεγονότα. Καὶ κάθε λόγος ποὺ στερεῖται τὴν ἀπὸ τὰ ἔργα μαρτυρία, ἐξαφανίζεται στὸν ἀέρα. Ἔχω νὰ κηρύξω στοὺς ἀνθρώπους τὰ θαύματα τοῦ Διδασκάλου. Πῶς λοιπὸν θὰ διηγηθῶ μὲ λόγια ἐκεῖνα ποὺ δὲν παρέλαβα μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου; Πῶς θὰ πείσω τοὺς ἀπίστους νὰ πιστεύσουν αὐτὰ τὰ ὁποῖα οὔτε ἐγὼ ἔχω παρακολουθήσει; Νὰ εἰπῶ στοὺς Ἰουδαίους καὶ στοὺς Ἕλληνες ὅτι εἶδα τὸν Κύριό μου νὰ σταυρώνεται, δὲν τὸν εἶδα ὅμως ἀναστημένο, παρὰ μόνον ἤκουσα; Καὶ ποῖος δὲν θὰ περιπαίξῃ τὰ λόγια μου; Ποῖος δὲν θὰ περιφρονήσῃ τὸ κήρυγμά μου; Ἄλλο εἶναι ἡ ἀπαγγελία λόγων, καὶ ἄλλο ἡ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων.

Αὐτοὺς τοὺς ἀμφιβόλους λογισμοὺς εἶχε ὁ Θωμᾶς, ὅταν μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἐπαρουσιάσθη πάλιν ὁ Κύριος στοὺς συνηθροισμένους μαθητὰς του. Ἄφησε πρῶτα τὸν Θωμᾶ, κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ παρεμβάλλονται, νὰ κατηχηθῆ ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς του, παραχωρώντας ἔτσι νὰ ἀναφλεγῆ ἀπὸ τὴν δίψα τῆς συναντήσεώς του. Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ του ἄναψε ἀπὸ τὸν σφοδρὸ πόθο τῆς θέας, τότε, τὴν κατάλληλη στιγμή, ὁ ποθούμενος ἀπεκαλύφθη σ' αὐτὸν ποὺ τὸν ποθοῦσε. Καὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως πρὶν, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ πάλι, ὅπως τὴν πρώτη φορά, τοὺς εἶπε: «εἰρήνη ὑμῖν», γιὰ νὰ ταυτισθῆ τὸ γεγονὸς μὲ τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀναγγελία τῶν Ἀποστόλων καὶ γιὰ νὰ παραστήσῃ τὴν ἀκρίβεια τῆς δευτέρας ἐπισκέψεώς του. «Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ. Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου». Ὡ ὕψος ἀπεράντου φιλανθρωπίας! Ὡ πέλαγος ἀμετρήτου συγκαταβάσεως! Δὲν ἐπερίμενε τὴν προσέλευση τοῦ μαθητοῦ, δὲν ἀνέμεινε νὰ προσέλθῃ αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀνάγκη, νὰ παρακαλέσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Δὲν τὸν ἐστέρησε οὔτε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωση τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ποθούμενος προσείλκυσε κοντὰ του διὰ τῆς βίας τὸν ἐραστήν, ὁ ἴδιος ἔσυρε μὲ τὴν φωνή, στὴν πληγὴ τὸ δάκτυλο αὐτοῦ ποὺ τὴν ποθοῦσε, ὁ ἴδιος μὲ τὴν Δεσποτικὴ του γλώσσα ἐτράβηξε τὸ δουρικὸ χέρι λέγοντας σ' αὐτόν: «φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου».

Ἦκουσα, Θωμᾶ, ἀπὸν ὡς ἄνθρωπος, παρὼν ὅμως ὡς Θεός, αὐτὰ τὰ ὅποια εἶπες στοὺς ἀδελφούς σου. Ἦμουν μαζί σας κατὰ τὴν θεότητα, ἂν καὶ ἀποχωρισμένος κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Θέλεις νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω τὰ λόγια σου; Δὲν εἶπες: «ἂν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω»; Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου δὲν ἐξῆλθαν τὰ λόγια αὐτά; Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν ἐκφράζουν τοὺς λογισμούς σου; Γι' αὐτὰ λοιπὸν ἦλθα πάλι, γιὰ τὰ ὅποια ἀμφιβάλλεις. Γι' αὐτὸ ἦλθα πάλι κοντά σας, εἶμαι ἐδῶ γι' αὐτὰ ἀκριβῶς ποὺ ἐπιθυμεῖς.

Γιὰ σὲ τὸν ἕνα ἦλθα καὶ τώρα κοντά σου, ἐγὼ ποὺ κατῆλθα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς γιὰ τὸ πλανώμενο πρόβατο, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς οὐρανοὺς. Μὴ λοιπὸν διστάσης νὰ μάθης αὐτὰ ποὺ ποθεῖς, μὴν ἐντραπής νὰ περιεργασθῆς αὐτὰ ποὺ ἐπιζητεῖς. Μὴν ἀποφύγης νὰ βάλῃς τὸ δάκτυλό σου ἐπάνω στὰ ἴδιά μου τὰ χέρια. Ἀνέχομαι καὶ τὰ περιέργα δάκτυλα, ὅπως ἀνέχθηκα καὶ τὰ καρφιά. Ὑπομένω τὴν περιέργεια τοῦ φίλου, ὅπως ὑπέμεινα τὴν ἐπίθεση τῶν ἐχθρῶν.

Ὅταν ἐσταυρώθηκα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, δὲν ἠγανάκτησα, καὶ δὲν θὰ ὑποφέρω τὴν δική σου ἔρευνα; «Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖρας μου», ποὺ ἐτραυματίσθησαν γιὰ σᾶς, γιὰ νὰ θεραπευθοῦν τὰ τραύματα τῶν ψυχῶν σας. «Ἴδε τὰς χεῖρας μου» καὶ ἀναλογίσου ἂν εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐκουσίως ἐσταυρώθη ἢ μήπως κάποιος ἄλλος; «Ἴδε τὰς χεῖρας μου», ποὺ ἄφησα νὰ διατηρήσουν τὰ σύμβολα τῆς ἰουδαϊκῆς μανίας, ὥστε ὅταν μὲ τὴν συνηθισμένη ἀναίδειά τους οἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως, μοῦ εἶποῦν ὅτι ἐμεῖς, Κύριε, δὲν σὲ ἐσταυρώσαμε, τότε θὰ δείξω σ' αὐτοὺς ποὺ μὲ ἐπολέμησαν τὰ χέρια μου μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν πληγῶν, καὶ θὰ ἐντροπιάσω τοὺς Ἰουδαίους μόλις μὲ ἀντικρύσουν. Κοίτα τὰ χέρια μου καὶ μὴ νομίσης ὅτι ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως εἶναι φαντασία. Κράτα τὰ χέρια αὐτὰ ὡς ὀμήρους τῆς ἰδικῆς σας ἀναγεννήσεως. Κράτα τὰ χέρια αὐτὰ ὡς ἄγκυρα ποὺ ἀνεϊλκύσθη ἀπὸ τὸν βυθὸ τοῦ Ἄδου.

Μὴ φοβηθῆς κανένα βιοτικὸν χειμῶνα, καμμία ζάλη κοσμικὴ μὴ σὲ τρομάξῃ, μὴ φοβηθῆς τοὺς ἀντιθέτους ἀνέμους, μὴ φροντίσης καθόλου γιὰ τὶς καταιγίδες καὶ τοὺς σκοπέλους τῆς θαλάσσης τῶν ἐχθρῶν. Πλεῦσε μὲ θάρρος τὸ πέλαγος τοῦ βίου, πλεῦσε κρατώντας δυνατὰ τὴν ἄγκυρα τοῦ πνεύματος, πλεῦσε προσέχοντας στὸν οὐρανὸ σὰν σὲ λιμάνι, πλεῦσε φοβούμενος μόνο τῆς ἰδικῆς μου ἀρνήσεως τὸ ναυάγιο. Περιέλασε τὸν θάνατον ὡς νεκρό, περίπαιξε τὴν φθορὰν ὡς ἀνίσχυρη, χαιρέτισε τὸν ὑπὲρ ἐμοῦ θάνατον ὡς ἀρχὴν ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ «φέρε τὴν χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου...». Ἄντλησε μὲ τὸ χέρι σου ἀπὸ τὴν κρήνην αὐτὴν τῆς ζωῆς τὸ νάμα ποὺ ποθεῖς καὶ παρηγόρησε τὴν δίψα σου. «Φέρε τὴν χαρά σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», τοποθέτησε τὸ χέρι σου μέσα στὸ ἰατρεῖο τῆς

φύσεως καὶ ἀπόβαλε τὸ δηλητήριο τῆς προαιρέσεώς σου. Ἀνέχομαι ἄγγιγμα χεριοῦ ποῦ με ἀγαπᾷ, ἐγὼ ποῦ ἐδέχθην τὴν πληγὴ τῆς λόγχης.

«Φέρε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», ὥστε νὰ ἤμπορῆς νὰ λέγῃς σὲ ὄσους ἀντιστέκονται στὴν ἀλήθεια, ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάστασι μὲ εἶδες καὶ μὲ ἐξέτασες καὶ μὲ ἐψηλάφησες μὲ ἀκρίβεια. «Φέρε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου», διότι γιὰ σὲ τὴν διετήρησα ἔτσι, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἐθεράπευσα τὰ σώματα καὶ τὶς ψυχὰς τῶν ἄλλων, προγνωρίζοντας ὡς Θεὸς ὅτι θὰ θελήσεις νὰ τὴν ἰδῆς σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι, ὥστε βλέποντας σὺ τὰ ἴχνη τοῦ πάθους τῆς σαρκός μου, νὰ θεραπεύσῃς τὸ πάθος τῆς ψυχῆς σου. «Φέρε τὴν χεῖρα σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου» τὴν ὁποῖαν ἐφύλαξα ἔτσι ὅπως τὴν βλέπεις, ὥστε, ὅταν ἐπανέλθω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθίσω Κριτῆς ζώντων καὶ νεκρῶν, νὰ ἰδοῦν οἱ Ἰουδαῖοι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τους νὰ φανερώωνται τὰ ἔργα τῆς κακῆς ἐργασίας τους, καὶ νὰ γίνου ἀτοκατάκριτοι. «Καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός». Εἶναι κακὸν ἢ ἀπιστία. Βυθίζει τὸν νοῦν. Ἡ πίστις τὸν ἐξυψώνει στὸν οὐρανό. Ἡ ἀπιστία τυφλώνει τὴν ψυχὴ ἢ πίστις φωτίζει τοὺς λογισμοὺς. Ἡ ἀπιστία καὶ τὰ ἀόρατα τὰ βλέπει καθαρὰ. Ὁ ἄπιστος ἔχει πλήρη ἄγνοια. «Μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός». Ἀποδίωξε τὸ νέφος τῆς ἀπιστίας καὶ κοίτα τὶς καθαρὰς ἀκτίνες τῆς πίστεως. Πάρε ὅλα τὰ ἐφόδια γιὰ νὰ γίνῃς ἄξιος Ἀπόστολος τῆς θεότητός μου.

Γίνε ὅπως πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνος ποῦ συνανεστράφη μαζί μου, καὶ εἶχε τὶς ἐμπειρίες ποῦ εἶχες ἐσύ. Ὁμοίως μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους ἐκλήθης, ὁμοίως μὲ αὐτοὺς ἐτιμήθης, ὁμοίως μὲ αὐτοὺς ἐξοπλίσου. Τὰ ἴδια μὲ ἐκεῖνους εἶδες καὶ σύ, σοῦ ἐνεπιστεύθην σὰν φίλο ὄλο μου τὸ μυστήριο, ὅπως καὶ σ' αὐτούς. Ὁμοίως μὲ αὐτοὺς κήρυττε τὴν δύναμή μου. Μὴν εἰπῆς πάλι γιὰ δευτέρα φορά: «ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἡλων, οὐ μὴ πιστεύσω». Ὅσον εἶμαι μαζί σας, ὅπως θέλῃς ἠμπορεῖς νὰ μὲ περιεργασθῆς. Ὅσον ἔχεις κοντὰ σου τὸ οὐράνιον κλῆμα, ἐξερεύνησε ὅλους τοὺς κλάδους καὶ τὰ σταφύλια του. Θὰ ἀνεβῶ στοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ ὅπου ἦλθα στὴν γῆ, θὰ ἀνέλθω ἐκεῖ ὅπου εἶμαι, θὰ ἀνέλθω ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνη μου φύσιν ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου συγκατέβην γιὰ χάρη σας ὡς πρὸς τὴν θεότητα. Θὰ ἀνέλθω μὲ τοῦτο τὸ σῶμα, ἐγὼ ποῦ χωρὶς αὐτὸ ἔχω ἐκδημήσει ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἔπαψα νὰ παραμένω ἐκεῖ. Θὰ ἀνέλθω μὲ τὴν ἰδικὴ σας φύσιν πρὸς τὸν πατρικὸν κόλπο, ἐγὼ ποῦ εὐρίσκομαι στοὺς κόλπους τοῦ Πατρός. Διότι ἐξεπλήρωσα τὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖον ἔκαμα ὄλον αὐτὸν τὸν δρόμο.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Θωμᾶς ἤγγισε τὰ δεσποτικὰ χέρια καὶ τὴν θεία πλευρά, καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ δειλία καὶ χαρὰ μὲ τὴν θεὰ αὐτῶν ποῦ ἐπεθύμησε, κινεῖ εὐθύς τὴν γλῶσσα πρὸς ὑμνωδίαν ἀναφωνώντας πρὸς τὸν Κύριον: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Σὺ εἶσαι ὁ Κύριος καὶ Θεός, σὺ εἶσαι καὶ ἄνθρωπος καὶ φιλόανθρωπος, σὺ εἶσαι

ἀξιοθαύμαστος καὶ παράδοξος ἰατρὸς τῆς φύσεως. Δὲν ἀποκόπτεις μὲ νυστέρι τὰ παθήματα, δὲν καυτηριάζεις μὲ φωτιά τὶς πληγές, δὲν ἀντλεῖς ἀπὸ τὰ βότανα τὴν ἰσχὺ τῶν φαρμάκων, δὲν ἐπιδένεις μὲ ἐπιδέσμους ὄρατους τὰ πάσχοντα τραύματα. Διαθέτεις ἀοράτους ἐπιδέσμους εὐσπλαχνίας, οἱ ὅποιοι ἀοράτως τονώνουν τὰ καταπονημένα μέλη. Ἔχεις λόγον ὀξύτερον ἀπὸ τὸ μαχαίρι, ἔχεις διδασκαλία πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν φωτιά, ἔχεις βλέμμα πιὸ προσιτὸ ἀπὸ βάλσαμο. Ὡς δημιουργός, χωρὶς δαπάνη καὶ ἀντίτιμο, ἀγιάζεις τὸ δημιούργημά σου. Ὡς πλάστης, χωρὶς νὰ κοπιάσης, μεταπλάττεις τὰ πλάσματά σου. Σὺ ἐκαθάρισες λεπρούς μὲ τὸ θέλημά σου, σὺ ἔκαμες χωλοὺς νὰ τρέχουν, σὺ ἔδωσες στοὺς παραλύτους νὰ σηκώσουν τὰ κρεβάτια τους, σὺ ἐπρόσταξες ἐκ γενετῆς τυφλοὺς νὰ ξεπλύνουν τὸ σκοτεινὸ τους κάλυμμα, σὺ ἐξώρισες τοὺς δαίμονες ἀπὸ τὰ πλάσματά σου, σὺ συνελήφθης μὲ τὴν θέλησή σου ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, σὺ ἔπαθες τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἐκουσίως πρὸς χάριν μου. «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ἄνεγνώρισα τὸν Δεσπότη μου, ἀνεγνώρισα τὸν ἀλιέα μου καὶ φύλακα, τὸν Βασιλέα καὶ Κύριό μου. «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Πιστεύω, Κύριε, στὴν οἰκονομία σου, πιστεύω στὴν συγκατάβασή σου, πιστεύω στὴν πρόσληψη τῆς φύσεώς μου, πιστεύω στὸν προσκυνητὸν Σταυρόν σου, πιστεύω στὰ Πάθη τῆς σαρκός σου, πιστεύω στὸν τριήμερόν σου θάνατο, πιστεύω στὴν Ἀνάστασίν σου. Πλέον δὲν ἐξετάζω. Πιστεύω, δὲν φιλολογῶ. Πιστεύω, δὲν ζυγίζω. Πιστεύω, δὲν περιεργάζομαι. Πιστεύω στοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ στὰ χέρια μου. Αὐτὰ ποὺ εἶδα μὲ ἐδίδαξαν νὰ μὴ φιλολογῶ. Ἔμαθα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὅποια ἐψηλάφησα νὰ προσκυνῶ καὶ ὄχι νὰ συγκρίνω μὲ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ σταθμά. Ἐναν Κύριον καὶ Θεὸν γνωρίζω μόνον, τὸν Δεσπότην Χριστό, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr